

Arrest

**nr. 164 937 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, geboren te Gobweyn op 17 oktober 1995. Verzoeker diende op 3 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 september 2015 werd een terugnameverzoek verzonden aan de Duitse overheden. De bevoegde Duitse autoriteiten hebben op 20 oktober 2015 het terugnameverzoek voor verzoeker ingewilligd met toepassing van artikel 18 § 1 b van de Verordening van (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (verder: Dublin-III-Verordening). De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nam op 28

oktober 2015 een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.4. Tegen voormelde beslissing werd er door verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 155.199 van 9 november 2015 de vordering tot schorsing heeft verworpen.

1.5. Diezelfde dag besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens tot afgifte van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.6. Verzoeker werd op 10 november 2015 gerepatrieerd naar Duitsland.

1.7. De bestreden beslissing luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/ mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : M. Y.

voornaam : A.

geboortedatum : 17.10.1995

geboorteplaats : Gobweyn

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene verklaarde op 29.07.2015 in België te zijn aangekomen en vroeg op 03.08.2015 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. De betrokkene verklaarde geboren te zijn op 17.10.1995 in Somalia en de Somalische nationaliteit te bezitten. Hij legde een geboorteakte voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene toonde aan dat de betrokkene reeds een asielaanvraag indiende in Duitsland, dewelke momenteel nog in behandeling is. Op 30.09.2015 werd een terugnameverzoek gestuurd aan Duitsland. De bevoegde Duitse autoriteiten hebben op 20.10.2015 het terugnameverzoek voor de betrokkene ingewilligd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 26.09.2015 en verklaarde eerder in Duitsland asiel te hebben aangevraagd. De betrokkene verklaarde op 12.08.2012 Somalië met behulp van een smokkelaar te hebben verlaten en via Ethiopië en Libië naar Soedan te zijn gereisd, waar hij op 06.09.2012 aankwam. Hij zou er tot 17.04.2013 zijn verbleven en in verschillende gevangenissen zijn opgesloten. Op 17.04.2013 scheepste hij in te Libië en op 19.04.2013 kwam hij aan op het Italiaanse vasteland. De betrokkene verbleef in Italië op straat tot november 2013, toen hij naar Duitsland vertrok. De betrokkene zou na asielaanvraag in Duitsland verbleven zijn tot 04.05.2015, toen hij Duitsland verliet, naar eigen zeggen omdat hij geen steun kreeg en naar familie in België wilde. Na een verblijf van twee maanden in Nederland, kwam de betrokkene op 29.07.2015 in België aan.

Aan de betrokkene werd gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat zijn ouders, broers en zussen in België wonen.

De betrokkene uitté tijdens zijn verhoor bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat de betrokkene bij zijn familie in België wil blijven.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij bij zijn familie in België woont.

Er moet worden vermeld dat Duitsland instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag nog lopende is: "De lidstaat is verplicht een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. De door de betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag blijkt nog niet te zijn afgerond. We benadrukken dat de verwerking van een asielaanvraag op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast moet worden vermeld dat de betrokkene op het moment van de beslissing volgens eigen verklaring meerderjarig is en dat zijn in België wonende familieleden onmogelijk als zijn gezinsleden beschouwd kunnen worden, rekening houdende met de definities van gezinsleden en minderjarigen in

artikel 2g en 2i van verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad. Bijgevolg zijn artikel 9 en artikel 11 van verordening 604/2013 niet van toepassing en kan er geen gevolg gegeven worden aan de voorkeur van de betrokkene om bij zijn ouders en broers en zussen in België te verblijven. Bovendien droeg de betrokkene geen elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden een relatie van afhankelijkheid zou kunnen bestaan. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden die beschreven worden onder artikel 16 van verordening 604/2013. Zoals vermeld is een louter persoonlijke voorkeur van de betrokkene voor een behandeling van de aanvraag door de Belgische autoriteiten geen afdoende reden voor deze behandeling.

Eveneens moet worden vermeld dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Bovendien is er, gelet op de leeftijd, gezondheid en familiesituatie van de betrokkene, geen verdere aanleiding om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen. Uit bovenstaande volgt dat, gelet op art. 3(2), art. 6, art. 9, art. 10, art. 13, art. 16 en art. 18(1) d van Verordening 604/2013, België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag, die aan Duitsland toekomt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen™ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan belang nu de bestreden beslissing werd uitgevoerd.

2.2. Ter terechtzitting blijkt dat de verzoeker inmiddels, in uitvoering van de bestreden beslissing en met toepassing van artikel 18 § 1 b van de Dublin-III-Verordening, reeds is overgedragen aan de Duitse autoriteiten alwaar zijn asielaanvraag zal worden onderzocht. De verwerende partij legt een verslag van vertrek neer waaruit blijkt dat de verzoeker op 10 november 2015 zonder verzet werd teruggebracht naar Duitsland. Het gegeven dat de verzoeker inmiddels reeds naar Duitsland werd overgebracht staat buiten betwisting tussen de partijen.

2.3. Ter terechtzitting werd dan ook, in het licht van hetgeen voorafgaat, gevraagd het actueel belang bij het onderhavige beroep toe te lichten. De advocaat van de verzoekende partijen meent dat haar belang behouden is en stelt dat verzoekende partij thans opnieuw naar België is gekomen. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet langer een belang heeft bij het beroep nu de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

2.5. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de

interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.6. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

2.7. Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

2.8. Het belang waarvan een verzoeker blijk moeten geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hen een concreet voordeel oplevert.

2.9. Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekers, komt het de verzoekers toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.10. Ter terechtzitting blijkt dat de verzoeker inmiddels, in uitvoering van de bestreden beslissing en met toepassing van artikel 18 § 1 b van de Dublin-III-Verordening, reeds is overgedragen aan de Duitse autoriteiten waar zijn asielaanvraag zal worden onderzocht. Indien volgens de advocaat van verzoekende partij, de verzoeker thans zou zijn teruggekeerd naar België, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat zijn administratieve toestand sedert zijn vertrek naar Duitsland ongewijzigd is. Er dient dus te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat hij inderdaad terug naar België is gekomen. Immers verzoekende partij heeft geen nieuwe asielaanvraag ingediend noch zich bij de Belgische autoriteiten bekend gemaakt.

Hoe dan ook verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoeker thans nog tot voordeel zou kunnen strekken.

2.11. Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang bij de nietigverklaring hebben (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752) noch maakt ze op geen enkele wijze duidelijk welk haar belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep. Dit volstaat om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

3. Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad in de gegeven omstandigheden bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen blijk geeft van het rechtens vereiste, actueel belang (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

3.1. De exceptie is gegrond voor wat betreft de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing.

3.2. Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK